

KUOSMASEN KONSTIT OSA 1

Maailmassa lienee melkein yhtä monta koirankoulutustapaa kuin on koiranohjaajakin. Aina välillä joukosta nousee muutamia uskalikkoja, joilta löytyy ajatuksia ja vielä rohkeutta tulla ja kertoa suurelle yleisölle että tämä homma voisi toimia!! Näihin ristiretkeläisiin suhtaudutaan usein hyvin kärkkään negatiivisesti. Tämä ajatussuunta on mielestäni yksi suurimmista ongelmista koirankoulutusharrastuksen parissa- jokaisella tulisi olla sen verran järkeä ja avoimuutta, että miestä tai naista kuultuaan voisi onkia hampaitensa väliin sen minkä tahtoo ja jos ei kelpaa syötäväksi niin heittää takaisin järveen. Purematta nieleviä on myös paljon- ei katsota kokonaisuutta ja tehdään laput silmillä duunia koiran kanssa oppien mukaan- tosin suurin pointti ja oppineisuus on tällä joukolla yleensä sisäistämättä, lopun jutusta näin ollen jääden väärinkäsitettyksi. Kun hankkii lähtöä ja osallistumista seminaareihin, kannattaa ensin miettiä, onko opetusta vailla. Jos ajattelee osaavansa ja ei ole suurempaa hinkua oppia uusia ajattelutapoja, voi matkan jättää sikseen. Jos taas korvien välissä on avoin ja rationaaliseen ajatteluun kykenevä mieli, saattavat tällaiset viikonlopun olla hyvinkin antoisia ja uusia ajattelumalleja synnyttäviä. Vietin kesän 2000 ensimmäisen viikonlopun Pudasjärvellä Suomen Palveluskoiraliiton jälkiseminaarissa, session johtajana toimi Belgi- ihmiseksi siirtynyt Reijo Rekorius (terve tulemast joukkoon!!) ja päähäslärinä Kuosmasen Vesa (yhä susikoiramies). Kotiinvietäväksi jäi muutakin kuin hytysenpuremia, jatkokertomuksemme "Kuosmasen Konstit" alkaa tästä numerosta.

Tamppaus

Makkararuudun tarkoituksena ei suinkaan ole kylvää makkaraa nurtsille ja odottaa toiveikkaana sadonkorjuuta, ehei. Perimmäisinä ajatuksia lienevät rekun opetus käyttämään nenäänsä ja pitämään se työnteon ajan maapohjan välittömässä läheisyydessä sekä yhdistää oppilaalle termit rikottu maapohja= makkaraa. Tarvikkeina ruudun tekoon tarvitsen luonnollisesti makkaraa, jälkipaaluun, ainakin parimetrisen liinan tai remmin, koiran, kaulapannan sekä hyväpohjaiset kengät. Maapohjaksi soveltuu vallan mainiosti nurmikko tai muu matalakasvustoinen alue. Pääasia lienee, että alue olisi muusta jäljestä puhdas. Katsotaan sopiva ruuduntekopaiikka, hyvä esim. kolmisen metriä pois reunasta, kävellään normaalein askelin ruudun kuviteltuun kulmaan ja lyödään paikalle paalu. Tästä aletaan tamppaamaan mansen malliin ruudun pohjaa. (Muistakaa kyynärpään luonteva liike ja heilautus!!) Askel askeleen viereen, rivi riviltä tamppataan neliömetrin (metri kertaa metri) alue, vanhemmalle/ kookkaammalle koiralle voi vetäistä isommankin alueen.

Makkarankylvö

Kun ruutu on mallikkaasti tamppattu, otetaan povitaskusta se makkarapurkki ja aletaan kylvölle. Reunoille ja tolpan juureen runsaammin, muualle suht tasaisesti. Korostetaan reunoja ja paalua; reunoja sen vuoksi että koiran mennessä rajan yli tapahtuu oma- aloitteinen palaaminen tampatulle alueella nopeammin ja helpommin, paalua sen vuoksi että jatkossa jälki tulee lähtemään paalulta ja sieltä myös saa sitä makkaraa. Poistutaan ruudusta samaa tietä kun sinne tultiinkin.

Oppilaanohjaus

Haetaan mieluummin vähän nälkäinen rekku autosta ja viedään ensin tarpeilleen, luonnollisesti. Mukaan ruudulle otetaan nyt tarvikkeista jo mainitun koiran lisäksi liina ja kaulapanta. Kun on muut hommat hoidettu, laitetaan liina pantaan kiinni ja viedään rekku ruudun reunalle. Siinä voi sitten sanoa jotain tahi olla sanomati, rekku saa syödä mussuttaa makkaroita. Mikäli menee ruudun ulkopuolelle, antaa lisää liinaa sen verran ettei pääse ahistamaan ja odottaa kun jaksaa niin sieltä se tulee takaisin hyvin äkkiä kun huomaa että namit loppuu reunoille. Tärkeää tässä treenissä on se, että rekun ruokailun on jäätävä pahasti kesken ja luppakorvalle sellainen olo että SINNEJÄIVIELÄ ÄITI MÄÄ TAHDON SYÄ... Kauniisti kaapataan pienempi pentu syliin ja vähän isompi voi kävellä itse, pääasia on että lähtö ruudusta tulee silloin kun n. puolet on syöty.

Jatko- opinnot

Makkararuutua tässä muodossa jatketaan kunnes pentu ihan selvästi on sisäistänyt homman. Seuraava aste on, että makkaran määrää vähennetään vähitellen niin, että rekku joutuu käyttämään nenäänsä entistä enemmän löytääkseen makkarat. Tästä ylöspäin kun mennään, tehdään makkarakolmio joka sitten vähitellen muuttuu suoraksi elikkä jäljeksi. Tästä sitten seuraavilla kerroilla. Yleisimpänä kysymyksenä on ollut että kuinkamonta niitä ruutuja sitten pitää tehdä?? Tämä riippuu täysin koirasta- määrä saattaa vaihdella viidestä viiteensataan. Jälkimmäisessä tapauksessa voipi tulla kotimaa tutuksi kun niitä makkarattomia nurmikoita ei enää kotikonnuilta löydy...

Seuraavassa numerossa saatte tuhtipaketin infoa siitä, kuinka jälki oikeaoppisesti tulee tehdä ja mitkä kaikki asiat vaikuttavat siihen, miksi kaikilta ei jäljentamppaaminen onnistu!!

Tampaten pelloille kesälomalle häviten, Mia & The Malinuts

Artikkeli julkaistu Belgianpaimenkoirat-lehdessä vuonna 2004